

Jedan

Jedne noći, star, bolestan, bez i kapi sperme u sebi, kao da mi nije dosta svih mojih muka, ponovo čujem taj zvuk.

Siguran sam da vode ljubav u Zenabinoj sobi, odmah do moje.

Pitam se da mi se nije učinilo. Mada ne vjerujem. Te zvuke nikad nisam čuo ovdje. Živimo u velikom londonskom stanu nastalom spajanjem nekoliko manjih, s mnogo otvorenog prostora. Vrata moje sobe nikada se ne zatvaraju, za slučaj da treba noću da dozovem moju Zee.

Mirujem, duboko usredotočen, kako bih se uvjerio da nisam u bunilu i da ovo nije flešbek od LSD-ja. Čujem šaputanje, uzdahe, i na kraju stenjanje. Zvuči mi kao ona.

A zvuči mi i kao on. Moj prijatelj.

Moja smrt je sad već pitanje dana. Pomisao na umiranje održava me u životu, čini me radoznalim. Vid mi je oslabio i nagluh sam na jedno uho, pogotovo kad ima mnogo ljudi i kad ne vidim lica. Ali ujutro, dok Zee još spava, ležim i osluškujem. Ova zgrada je svijet za sebe. Čujem lift u hodniku, štropot čeličnih vrata kad se otvaraju i zatvaraju, djeliće razgovora, televizore, radio. Noću slušam lisice, pijance, policijske sirene, unezvijerene jauke, tajni život zgrade i zujanje vibratora moje žene, nalik zvuku aparata za brijanje.

Ujutro čujem ptice. Na drvetu ispred zgrade živi desetak papagaja, zelenih tigrica, koje Zee i ja pratimo sa živim zanimanjem.

Blizu je gradilište. U ovom dijelu grada, Victoriji, neprestano se nešto renovira. Neću doživjeti da je vidim u novom ruhu. Draži mi je čađavi, oronuli London, u čijem je poslijeratnom beznađu bilo neke uzvišenosti. Luđaci su u ludnicama, a normalni tavore u svojim kancelarijama. Ovaj novi svijet izgleda mi banalno i istrošeno. Previše je skorojevića u Londonu. Vrijeme nas je pregazilo.

Uživao sam u svom propadanju i veselo kopnio. A onda ovo.

Istina nas uvijek iznenadi. Očni kapci mi podrhtavaju od napinjanja da bolje čujem. Usta su mi se osušila. Kukovi su mi propali, a noge me više ne služe. S naporom okrećem tijelo ka vratima, vučem se preko dušeka.

Pružam ruku da upalim svjetlo, ali pritom obaram šolju od kafe na pod. Prolama se užasna buka, kao da neko udara čekićem o tavu.

Ne pomjeram se.

Zee mi stalno govori da sam nepovjerljiv muž, skeptičan i pozdriv, spreman da u svemu vidim mračnu stranu. Požuda i bolest idu podruku. Činjenica je da živim od svoje mašte, a mašta je najopasnije mjesto na svijetu.

Ali osim ako komšije nisu počele da drže svinje – što je malo vjerovatno budući da su Arapi – ovaj novi zvuk je potpuno ljudski.

Zadržavam dah i zurim u pomrčinu u hodniku. Osjećam miris duhanskog dima. Razmišljam o tome kako me je prošle sedmice Zee češljala, milovala mi bradu i masirala me kokosovim uljem. Gladila me je po grudima, po ušima. Izula mi je tople ugsice i milovala mi stopala i nožne prste dok sam ležao zavaljen s toplomjerom u ustima.

Nevidljivi ali ne i nečujni, oni zvuci nikako ne prestaju. Potpuno sam budan, iako sam uzeo tabletu. Zee je sačekala da je progutam. Večeras je bila neuobičajeno brižna, sigurno zbog krivice što je u posljednje vrijeme pomalo suzdržana. Eddie mi je donio čašu vode i ostao da stoji iza nje, na pragu, nijemo se smiješeci, saučesnički.

Rekao sam mu: "Laku noć, Eddie. Kako ćeš se vratiti u Soho? Nije li sad već kasno? Hoćeš li da prespavaš na kauču? Ovdje si uvijek dobrodošao."

Pažljivo sam ih posmatrao. Nisu se ni pogledali nakon mog ljubaznog poziva. Sad to ima smisla.

Eddie je klimnuo glavom. "Hvala ti, Waldo, ljubazan si kao i uvijek. Bit će mi sasvim dobro na kauču. Vidimo se ujutro. Lijepo spavaj, amigo."

Popio sam svoj dupli espresso, što uvijek radim prije spavanja. Volim gorak ukus jake kafe u ustima.

Večer kao i svaka druga. A sada bih se smio zakleti da čujem njihove glasove, isprepletene, bezbrižne i vesele dok leže zajedno, vjerovatno goli.

Mislim da je ovo prvo nevjerstvo moje dvadeset dvije godine mlađe, odane Zenab nakon dvadeset godina braka. U stvari, siguran sam da je tako. Oduvijek tvrdim da ne treba vjerovati onome što ljudi govore. Ali Zenab je istinoljubiva. Zgražava se i na spomen neiskrenosti. Obično je prilično strogih nazora. Ako se izuzme ono s ubistvom dok je još bila djevojčica u Indiji, odgajana je da bude čestita. Uvijek je sebe stavljala u drugi plan. Nije dovoljno uživala.

Ali zato sad uživa. Nadoknađuje propušteno. Nikad nije kasno. Zvuci se nastavljaju, a ja sam preneražen i uzbuđen. Možda seksualna funkcija slabi s vremenom, ali utvrdio sam da želja, slično Elvisovoj ljubomori, nikada ne umire. Znam neke koji se seksaju i u osamdeset petoj. Ko kaže da vam za seks trebaju erekcija, tijelo ili orgazam?

Počinjem da zamišljam šta rade, poze koje zauzimaju. Da li ona sad kleči? Ili se ljube dok se strast ponovo rasplamsava? Jedno tijelo, jedno biće.

Prosto mogu da ih vidim. Snimio sam više od dvadeset filmova i dokumentaraca, tako da oduvijek sve gledam okom kamere. Neki filmski časopisi svrstali su dva-tri moja djela u najboljih sto filmova svih vremena. Ili to bješe dvjesto? Kao filmski stvaralac,

živio sam za to da posmatram svijet oko sebe. Mi reditelji smo voajeri koji rade s ekshibicionistima. Čak i sada, na kraju, ja sam i dalje posmatrač.

Gledanje nam omogućava da neprestano uživamo u ljepotama ovog svijeta. Iako sam nepokretan, takoreći biljka u invalidskim kolicima, i te kako sam seksualno biće. Prisjećam se ukusa i mirisa moje Zee, moje posljednje i jedine ljubavi, u čijem sam tijelu uživao više no i u jednom drugom. Prisjećam se koliko je bestidna postala zbog mene i svih naših igrice.

Sad ona otvara usta. Prstima navlači njegov kurac. Možda je on vuče za kosu, onako kako ona voli.

Vodeći se zvukom i maštom, osmišljam uglove snimanja i kadrove, snimam jedine nasušne filmove koje mogu u ovom stanju, filmove u svojoj glavi. Za umjetnika posao nikad ne prestaje. U posljednje vrijeme uspio sam da napravim nekoliko petominutnih filmova i uopće nisu loši, nesputaniji su od većine onoga što sam radio ranije, kad sam bio nervozan i kad je novac bio u igri. Pokazat ću ih mojoj dobroj drugarici Aniti kad navratu sljedeći put. Ona umije i da ohrabri i da pokopa.

Kažu da ljubav promijeni čovjeka. A možda se zaljubljujemo da više ne bismo bili ozlojeđeni. Ili kad se smučimo sami sebi. Ovdje se nešto zauvijek promijenilo. Štošta ću morati da preispitam. Ko bi to pomislio? Godine mog života u trenutku su se pretvorile u nešto drugo.

Trebat će mi vremena da o svemu dobro promislim. A ja ga nemam mnogo. Ali mogu makar da iskoristim ostatak noći za razmišljanje. Spavat ću sutra.

Ujutro vidim da nema kaputa i šešira u predsoblju. A nema ni životinjskog vonja. Eddie je već šmugnuo.

Koliko je meni poznato, bar deset puta je prespavao ovdje sklopčan na kauču. Često je tu kad se probudim. Voli da ostane na doručku i da razgovara o najnovijim vijestima dok se oblači. Jede kao da je iz gladi pobjegao i voli masno. Sviđa mu se kako

Zee kuha, pogotovo njen pikantni omlet s masalom. Gura u sebe kao da je boga pitaj kad posljednji put jeo i nije siguran kad će mu se ponovo ukazati prilika.

Pretpostavljam da time štedi novac jer neće morati da ruča kad se autobusom vrati u Soho. Ponekad prije odlaska opere suđe i pospremi malo. Naš stan mu je posljednjih mjeseci postao pribežište, mjesto gdje može do mile volje da telefonira, da se izuje i digne noge na kauč dok neumorno sluša onaj izbezumljujuće veseo džez koji obožava.

A sada, kad se između njih dvoje zahuktalo, otišao je rano. Da me ne vidi. Ili, što je vjerovatnije, da ja ne vidim njega. Međutim, dobro ga poznajem i siguran sam da će se, pošto je okusio budućnost, vratiti po još koji zalogaj. I to uskoro.

Večeras.

Jedva čekam da vidim kako će se ove nove uzbuđljive okolnosti razvijati. Sa mnom je našao da se igra. Kakva smjelost. Umi-jem da podivljam kad me neko naljuti. Ponijela ga je strast. Nepromišljen je. Ali ja nisam. Nekoliko poteza sam ispred njega – u ovom trenutku.